

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ φρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ καθηγητὴς κ. Ζήκος Ῥώσῃ, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Διατί ἐλαττώνονται οἱ γάμοι. Ἀ' Αἴτια ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν. Βον Ἄσασεία καὶ σπατάλη. — Ἐβγγελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρῃ. ἡ ἀπλότης τῆς ψυχῆς φύσει προσφιλὴς καὶ ἡ ὑποκρισία φύσει βίβλοκτη. — Ἐὐ φημι σπουδαίως ταξιδεῖν μου. — Ἱερεὺς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Πικτρῶν. — Ποικίλα. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα α' Ἀναπλάσεως.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Κ. ΖΗΚΟΣ ΡΩΣΗΣ

Οἱ ἀναγνώσται τῆς α' Ἀναπλάσεως ἐνθυμοῦνται, πισυταεῶ, ἄρθρον αὐτῆς καταχωρισθὲν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 11ης Νοεμβρίου 1899, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «τὸ γράμμα τὸ ἀποκτείνον καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιῶν ἐσφαλμένη ἐρμηνεία τοῦ καθηγητοῦ κ. Ζήκου Ῥώσῃ».

Τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο ἦτο γραμμένον μὲ ὄλην τὴν κοσμιότητα καὶ μὲ ὄλην τὴν εὐπρέπειαν καὶ μὲ ὄλην τὴν ἐπιεικείαν καὶ μετριότητα. Λαμβανόμενου μάλιστα ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ πλάνη τοῦ κ. Ῥώσῃ καὶ δεινὴ ἦτο καὶ ἀσύγγνωστος, ἤθελεν εὐρεθῆ ἴσως ὅτι σφάλμα μὲν ἦτο τὸ νὰ ἐπιδειξώμεν τὴν πρὸς τὸν δόξαν αὐτῆς ἀνοχήν.

Δημοσιεύοντες τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο, καθ' ὃ εἴχομεν καὶ δικαίωμα καὶ καθήκον, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐβουκλισθημεν ἀπὸ τὴν ἀφελεῖ ἐλπίδα ὅτι ὁ κ. καθηγητὴς θὰ διέβλεπε τὸ λάθος του καὶ θὰ τὸ ὠμολόγη. Καὶ διατί ὄχι; Προκειμένου περὶ ἀληθείας δεῖα πρέπει νὰ τὰ στέργῃ τις. Καὶ πρὸ πάντων προκειμένου περὶ ἀληθείας θερησκευτικῆς. Ὅταν δὲ γνωστοὶ ᾖ εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἄριστοι ἀκόμη ἐπιστήμονες θεωροῦσι πολλὰκις τιμὴν καὶ καθήκον των νὰ ὁμολογῶσι τὰς πλάνας των, ὡσάκις ἐπιθυῶσι νὰ τὰς ἐνοήσωσι, πῶς ἠδὲν ἀματαπέστως νὰ φαντασθώμεν ἡμεῖς ὅτι θὰ ἐνέμενα πεισματικῶς καὶ ἀματαπέστως εἰς τὴν πλάνην του εἰς καθηγητὴς τῆς θεολογίας, διαπρίσμενος μάλιστα ὅτι κατέχει ἀκριβῶς ὀρθοδόξον καὶ τὸ φρόνημα καὶ τὴν συνείδησιν;

Εἰς τὴν ἐλπίδα ταύτην περήθημεν ἄλλως τε καὶ ἐκ τῆς ἰδέας, ὅτι μαζὶ μὲ τὴν ἡλικίαν δὲν ἦτο παράδοξον νὰ ἡδύλαξε καὶ ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι. Ἄλλ' ὁ κ. Ζήκος Ῥώσῃς μὲν ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν παρήγορον ταύτην ἐλπίδα, Δυστυχῆς μέχρι τοῦ νὰ μὴ ἐνοῆ τὴν ἀξίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὸ ὄψος μὲς εὐλαχρινούσ ὁμολογίας, ὅτι ἐπλανήθη, ταλαιπώρος μέχρι τοῦ νὰ μὴ ἀντιλαμβάνηται ὅτι διὰ τὴν πλάνην του ἦτο χονδροειδέστερον, τὴν ἢ ἀπροφάσιτος ὁμολογία τῆς θὰ ἦτο δι' αὐτὸν τιμητικώτερα, ἀνέλαθε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐμπρός» τῆς 21 καὶ 22 παρελθόντος μηνὸς Νοεμβρίου. Ἄλλ' αἱ ἐξηγήσεις αὗται ὑπῆρξαν ὅπως εἶδόμεν ἔσθαι ἀπὸ πᾶσαν καλὴν πίστιν. Ἡ ἀλήθεια δὲν τὸν ἐνδιαφέρει, οὐδὲ κατ' ἀλάχιστον ἀφ' ἑνὸς μόνον προσεπάθησε δι' αὐτὴν, νὰ τὴν συμπνίξῃ καὶ νὰ τὴν στραγγαλίῃ νομίζων ὅτι εὕτω θὰ σώσῃ καὶ θὰ δοξάσῃ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐξηγήσεω του ταύτων ἠδύνατο νὰ αἰνῆσῃ πολλὴν καὶ βαρεῖαν τὴν ὄργην καὶ τὴν ἀγανάκτησιν. Ἄλλ' εἰς ἡμᾶς ἔλατον μόνον ἐξήγηρα βαδίστικον καὶ ἄπειρον προεκάλεσε θλίψιν καὶ ὀδύνην. Τὸ θέαμα αὐτὸ θεολόγου γηραιοῦ, ζητοῦντος διὰ μυρῶν ἐλιγμῶν καὶ περιστροφῶν καὶ διολισθήσεων νὰ διαφύγῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀπὸ μίαν κατεχομένου σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, πῶς νὰ τὴν παρῶθησῃ, νὰ τὴν ἐπισκοπίσῃ, νὰ τὴν παραμορφώσῃ, νὰ τὴν στερῆσῃ καὶ νὰ τὴν συμπνίξῃ ὁ ἀπεγνωσμένος αὐτὸς ἀγὼν ἐνὸς καθηγητοῦ τῆς δογματικῆς θεολογίας, ὀφείλοντος νὰ δουλεύῃ εἰς μόνην τὴν ἀλήθειαν καὶ χάριν αὐτῆς νὰ ἐξουθενῇ ἐν ἀνάγκῃ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἐν τούτοις μυρία τεχνάζομενος, διὰ νὰ ὑποτεθῇ σοφός, μένων ἀκατάληπτος, καὶ λέγοντος ἀναριθμητὰ ἄλλα, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐπρόκειτο, μόνον διὰ νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Πύλου, διὰ τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο τὸ δὲ δεινότερον, νὰ τολμήσῃ, ἐν μέσῳ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ ἰδρώτος καὶ τῆς στενοχωρίας καὶ τῆς ἀπελπισίας του, νὰ καταγγείλῃ ὡς πλανωμένους τὸν Θεοδώρητον, τὸν Χρυσόστομον, τὸν Οἰκουμενιον, τὸν Ζιζανιον καὶ ἄλλους Πικτρῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐρμηνομάχας, μόνον διὰ νὰ στηρίξῃ τὴν πλάνην του καὶ τὴν μεταδόσῃ καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του ἢ αὐτοαρέσκεια αὐτῆ καὶ ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ

δαίβεια, ἀντὶ τὰ μᾶς διεραθίσωσι, μὲν ἔφεραν ἄρτον τὴν λύπην, ὅτι ψυχὴ θεολογοῦσα ὑπόκειται εἰς τοιαῦτα πάθη.

Περὶ τίνος ἐπρόκειτο ;

Ὁ Παῦλος ἔγραψε· ἀπὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει· τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ·.

Ποίαν λοιπὸν ἐνοιῶν καὶ σημασίαν ἔχει τὸ χωρίον τοῦτο ;

Τὸν τὸ ὄλον ζήτημα, τὸ μόνον ζήτημα, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἡ σύνταξις τῆς « Ἀναπλάσεως » ἔκαμε τὰς παρατηρήσεις τῆς, ἕνεκα τῆς ἐσφαλμένης ἐρμηνείας τοῦ κ. Ρώσης.

Ὁ κ. καθηγητὴς εἶχε γράψει, ὅτι κατὰ τὸν Πάυλον ἀπὸ γὰρ γράμμα (τῆς Καινῆς Διαθήκης) ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ·. Ἡ παρένθεσις λοιπὸν τῶν λέξεων : τῆς Καινῆς Διαθήκης : τὴν ὁποίαν ἔθεσαν πρὸς ἐρμηνεῖαν αἱ χεῖρες τοῦ κ. καθηγητοῦ, καὶ αἱ κατόπιν, εἰς αὐτὸ τὸ ἄρθρον, δηλώσεις του, ὅτι εἰς τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Παύλου πρόκειται περὶ τοῦ γράμματος τῆς Καινῆς Διαθήκης, μᾶς ἐπέβαλαν τὸ καθήκον νὰ ἐπιδείξωμεν ὅτι ὁ κ. καθηγητὴς πλανᾶται καὶ ἀντικρίπτει πρὸς τὴν γνώμην τῶν ἀνεγνωρισμένων ἐρμηνευτῶν τῆς Ἐκκλησίας μᾶς. Καὶ τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα παραθέσαμεν, μὲ ἀκριβεῖς παραπομπὰς εἰς τὸν Οἰκουμένιον καὶ εἰς τὸν Ζιγαβητὸν, ἔλεγαν ὅτι εἰς τὸ περὶ αὐτοῦ λόγου χωρίον τοῦ Παύλου γράμμα ἐνοεῖται ὁ Παλαῖος διὰ τοῦ Μωυσέως δοθεὶς νόμος, ἢ Παλαιὰ Διαθήκη, πνεῦμα δὲ ἡ Καινὴ Διαθήκη, ὅχι ὡς συγγραφή, διότι, ὅτε ἔγραψεν ὁ Παῦλος, τὰ Εὐαγγέλια ἔεν εἶχον ἀκόμη γραφῆ, ἀλλ' ὡς διδασκαλίαι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζωοποιουμένη εἰς τὰς ψυχὰς διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου.

Εἰς τοιοῦτο ζήτημα λοιπὸν τί ὄφειλε νὰ κάμῃ ὁ κ. Ζηκὴς Ρώσης ;

Ἐν ἑκ τῶν τριῶν.

Ἡ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πλάνην του, ἢ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ συντάκτης τῆς « Ἀναπλάσεως » ἐπλάστογράφει τοὺς ἐρμηνευτὰς τῆς Ἐκκλησίας, ἢ νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄλλους ἀνεγνωρισμένους ἐπίσης ἐρμηνευτὰς, οἵτινες νὰ ὑποστηρίζουν τὴν ἰδικήν του γνώμην (ὅτι ἡ λέξις γράμμα ἀναφέρεται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην) καὶ ἅμα νὰ πείσῃ ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὕτη, ἢ ὑποστηρίζουσα τὴν ἰδικήν του θέσιν, εἶνε ὀρθότερη·.

Αὐτὰ ὄφειλε νὰ κάμῃ· τί δὲ ἔκαμεν ;

Ἀκούσατε·

Καταγγέλλει τὸν συντάκτην τῆς « Ἀναπλάσεως » ὡς ἀγνωστὸν ὅτι εἰς παντὶ συγγράμματι, εἴτε θρησκευτικῷ, εἴτε κοσμικῷ, ἐν παντὶ νόμῳ, εἴτε ἐκκλησιαστικῷ εἴτε πολιτικῷ διακρίνεται λέξις ἢ γράμμα καὶ ἐννοία ἢ πνεῦμα, καὶ τὸ μὲν γράμμα εἶνε οἶον τὸ σῶμα, ὅπερ καθ' ἑαυτὸ εἶνε νεκρὸν, ἢ δὲ ἐννοία εἶνε ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιεῖ τὸ γράμμα (α' Ἐμπρὸς 21 Νοεμβρίου, σελ. Α', στήλη β). Καὶ διὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν διάκρισιν ταύτην γράμματος καὶ πνεύματος, παραθετὶ λόγους τοῦ Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας Ἰρηναίου τοῦ Νύσσης, μετὰ τοὺς ὁποίους σαφίζει τὴν ἀνασφάλειαν τῆς « Ἀναπλάσεως » μετὰ τὴν κομφῆν καὶ φαιδράν καὶ ἀπαράμιλλον ἐκείνην χάριν, ἥτις διακρίνει τὸν κ. Ζηκὸν

Ρώσιν, καὶ ὅταν ἀντιπρόσῃ διαρκῶς τοὺς ἄλλους του καὶ στρηγογυρίζει ἀκατάπαυστα τὴν κεφαλὴν του, ὡς νὰ μωρίζεται παντοῦ ἐπιβούλους, ἢ ὡς νὰ διευθύνονται κατεπάνω του σφοδρὰ καὶ συγκλονιστικὰ τὰ βεῦματα συστοιχίας ἡλεκτρικῆς.

Κύριε καθηγητά ! Ἐβ. ἔλαμεν ἡμεῖς διόλου ζήτημα γενικὸν περὶ γράμματος καὶ πνεύματος καὶ ἠρνήθημεν τὴν διάκρισιν αὐτὴν ; Ἐὐτυχῶς τὰ γραπτὰ μένουσιν. Καὶ τὸ ἄρθρον μας, τὸ ὁποῖον τόσον σὰς ἠνώχλησεν, εἶνε μὲ πολλὴν τάξιν καὶ μὲ πολλὴν σαφήνειαν γραμμένον. « Τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ ». Ἡ σημασία τοῦ ἀποστολικοῦ τοῦτου χωρίου ἦτο τὸ μόνον ἀνεκκείμενον, εἰς τὸ ὅποιον ἐνησχολήθημεν, χωρὶς τίποτε ἄλλο ἀπολύτως νὰ ἀναμίξωμεν, καὶ χωρὶς εἰς τίποτε ἄλλο νὰ σὰς ἐπικρίνωμεν.

Διὰ τί λοιπὸν σεις ἀπολογεῖσθε ὅπου δὲν κατακριθῆτε, διὰ τί ἀμύνεσθε ὅπου δὲν προσεβλήθητε, διὰ τί ἀνακατεύετε πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς τίποτε δὲν εἴπομεν, διὰ τί φέρετε μετὰ ἡμᾶς ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐτέθη ; Τοιαύτην τακτικὴν τὴν μεταχειρίζονται, ἀλλὰ μόνον οἱ κατηγορούμενοι, οἵτινες εἶνε ἀκηλισμένοι. Μὴ ἔχοντες πῶς νὰ ἀντικρούσωσι τὴν κατ' αὐτῶν κατηγορίαν, προσποιούνται μὲ πονηρὰν ἠλιθιότητα ὅτι δὲν ἐνοοῦν περὶ τίνος πρόκειται, καὶ κόπτονται ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός των ἐκεῖ ὅπου κανεὶς δὲν τοὺς κατηγορεῖ. Τὴν τακτικὴν ταύτην μετεχειρίσθητε καὶ σεις, κ. καθηγητά. Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον· οἵτι ἐπὶ τοῦ ζητήματος, διὰ τὸ ὅποιον ἐπεκρίθητε, εἶσθε ἀηλιτισμένοι. Καὶ τοῦτο μόνος σας κατὰ τρόπον οἰκτρῶς περιφανῆ τὸ ἀπεδείξατε. Ἐναγκασμένοι ἐπὶ τέλους νὰ ἐλθῆτε καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἐξ ἀρχῆς ἔπρεπε νὰ ἐλθῆτε, καὶ μόνον ἐκεῖ νὰ ἐλθῆτε, καθὼς ἀντεμετωπίσατε τὸ χωρίον τοῦ Παύλου, τὸ ὁποῖον ἐστραγγαλίσατε, εἰς τὴν περίστασιν σύγχυσιν, ὥστε νὰ μὴ ἤξευρη τις τί νὰ οἰκτεῖρη πρωτίστως ἐν ὑμῖν, ἐὰν τὸ πείσμα, ἐὰν τὸ ἀκαταλόγηστον, ἐὰν τὸ ἀσεβές.

Διὸτι λέγατε εἰς τὸ α' Ἐμπρὸς τῆς 22 Νοεμβρίου, σελ. 1η στήλη β, ἀπὸ χωρίου τοῦτου δὲ ἠρμήνευσε μόνον ὁ Ζιγαβητὸς καὶ Οἰκουμένιος, ἀλλὰ καὶ ὁ Χρυσόστομος, Θεοδώρητος καὶ ἄλλοι, ἐξ ὧν ἠρώσθησαν τὰς ἐρμηνείας αὐτῶν ὁ Ζιγαβητὸς καὶ Οἰκουμένιος, οὐδὲ ὁμοῦ λαβόντες ὑπὲρ ὅσων πῶς ἐνοεῖ τοὺς λόγους τοῦ ἀποστόλου ὁ πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰρηναῖος, ὅστις, ὡς ἀκμάσας κατὰ τὴν β' ἑκατονταετηρίδα, ἦτο πλησιέστερος εἰς τὴν ζωσαν ἀποστολικὴν παράδοσιν, μὲ ἧς συνδέεται ἡ ἐρμηνεία τῆς Καινῆς Διαθήκης·.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ κατὰ τὸν 19 αἰῶνα καθηγητὴς τῆς δογματικῆς θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Ζηκὸς Ρώσης, προκειμένου περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Παύλου ἀπὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ καὶ τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ ἐνοίας, διαπράττει τὴν ἐξῆς συρροὴν ἐγκαταλήψεων· α') καταγγέλλει ὡς ψευδῆ καὶ πηλαναγημένην τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ζιγαβητοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενίου· β') καταγγέλλει τὸν Χρυσόστομον, τὸν Θεοδώρητον καὶ ἄλλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ὅτι αὐτοὶ πρῶτοι ὑπέπεσαν εἰς

λανθασμένην ἐρμηνείαν τοῦ εἰρημένου χωρίου τοῦ Παύλου, καὶ ἐπῆραν εἰς τὸν λαμὸν τῶν τῶν εὐπιστῶν Ζιγαβητῶν καὶ Οἰκουμένιον· γ') συνειθισμένοι ὁ καθηγητὴς κ. Ζηκὸς Ρώσης εἰς τὴν ἀναμπαμπούσαν, ἐνοεῖνὰ βάλῃ τοὺς πατέρας τῆς ἐκκλησίας, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ τσακωθοῦν, καὶ τοιοῦτο τρόπον μᾶς παρουσιάζει τὸν Ἰρηναῖον ὡς ἐναντίον τοῦ Θεοδώρητου, τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ τῶν ἄλλων ἐρμηνευτῶν· καὶ δ') φουρισμένος ὁ καθηγητὴς κ. Ζηκὸς Ρώσης μὲ τὸν Χρυσόστομον, μὲ τὸν Θεοδώρητον καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων ἡ ὁμῶν γινεῖ ἐρμηνεία ἀποδεικνύει τὴν πλάνην του ἀδικαιολόγητον, τοὺς καταγγέλλει ὅτι, ἐπειδὴ ἠκμασαν μετὰ τὴν β' ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα εἶνε ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν καὶ ἐπομένως δὲν ἔχουν τὴν ἀξιοπιστίαν περὶ ὁρθῆς ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ ἐπομένως ὁ καθηγητὴς κ. Ζηκὸς Ρώσης ὄλην τὴν μεγάλην νοεῖν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, Ἀθανάσιον, Βασίλειον, Γρηγόριον, Χρυσόστομον, Κύριλλον καὶ λοιποὺς τοὺς χαρακτηρίζει διὰ μιᾶς μονοκονδυλίας ὡς ἔχοντας λίαν ἀσθενῆ καὶ ὑποκτον καὶ σφαλερὰ τὸ κύρος ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὀρθὴν κατὰ τὴν τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ κ. καθηγητὴς ὁμοῦ ὑποκρίπτει αὐτὸν εἰς θρασυτητα καὶ ἀσεβειαν δεινὴν καὶ ἀκατονόμαστον. Οὐδὲ συνειθίσθη τὸ πνεῦμά του, οὐδ' ἐταράχθη ἢ καρδία του, οὐδ' ἐφρίξεν ἢ συνείδησις του, οὐδ' ἔστρεψε τὸ χεῖρ του, ὅταν ἐσκέπτετο καὶ ἀπεφάσιζε καὶ ἐνόημα νὰ χαραχῇ τοιαύτην καταγγέλλαν ἐναντίον τῶν ἐγκαλλωπισμάτων καὶ στηριγμάτων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Καὶ ὑπομονὴ τοῦλάχιστον, ἐὰν ὁ ἅγιος Ἰρηναῖος ἔλεγε κατὰ τι σύμφωνον πρὸς τὰς ἐρμηνευτικὰς ὁρέξεις τοῦ κ. Ρώσης. Τι ὁμοῦ συμβαίνει ; Καμμίαν ἐρμηνείαν τοῦ Ἰρηναίου δὲν προσάγει ὁ κ. καθηγητὴς διὰ τὸ χωρίον ἀπὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ·. Καμμίαν, πρὸ μόνον περιόδου αὐτοῦ τινα, ἀσχέτως γραφεῖται πρὸς τὸ ἀποστολικὸν τοῦτο, καὶ βεβηκοῦσαν ὅτι ἔθην βάρβαρα πιστεύσαντα· ἔχον τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἐγγεγραμμένην ἐν ταῖς καρδίαις των ἀνευ χάρτου καὶ μελανοῦ, ἐπιμελῶς φυλάττοντα τὴν παράδοσιν. Καὶ μὲ τοῦτο κ. καθηγητά, τί ὄφελεῖσθε ; Εἶνε τοῦτο ἐρμηνεία τοῦ ἀποστολικοῦ ῥητοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται ; Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Τί λοιπὸν ἐπικαλεῖσθε ὑπὲρ τῆς πλάνης σας τὸν Ἰρηναῖον ; Τί τὸν ἀντιτάσσετε κατὰ τοῦ Ζιγαβητοῦ, τοῦ Οἰκουμενίου, τοῦ Θεοδώρητου τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ ἄλλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων ; Τί καταγγέλλετε αὐτοὺς ὡς ἀναξιόπιστους, διὰ τὸ ἀκμάσαι μετὰ τὴν β' ἑκατονταετηρίδα ; Πῶς προβαίνετε εἰς οὕτω δεινὰ πράγματα, μὲ τόσον ἐλαφρὰν συνείδησιν, χωρὶς νὰ ἔχητε καμμίαν βίβιν, κανὲν στηρίγμα, καμμίαν πρόφασιν ὅπως οὐκ εὐσχημον, μόνον ἐξ ἐγωισμοῦ πείσματος, ἀκάμπτου, τυρλοῦ ;

Σεις ὁ ἴδιος, κ. καθηγητά, γράφετε εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς τελευταίας διατριβῆς σας (α' Ἐμπρὸς 22 Νοεμβρίου, σελ. 2, στήλ. 1) ὅτι ἀκατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἑκατονταετηρίδας... οὕτω εἶχε ἀποτελεσθῆ ἡ συλλογὴ τῶν γνησίων καὶ κανονικῶν βιβλίων τῆς καινῆς διαθή

κης·. Καὶ ὁ Ζιγαβητὸς ἐρμηνεύει τὸ χωρίον τοῦ Παύλου, περὶ τὸ ὅποιον τόση δεινὴ ἐπέθετε τὴν πτώσιν, λέγει μετὰ τῶν ἄλλων· ἀκαὶ ἄλλως γὰρ οὕτω τὰ Εὐαγγέλια συνεγράφησαν» (Ζιγαβητοῦ ἐρμηνεία εἰς τὰς 14'. ἐπιστολάς τοῦ Παύλου καὶ τὰς Ζ'. Καθολικῆς, ἔκδοσις ὑπὸ Καλογεῖ, τόμ. Α', σελ. 394), ὅτι δηλ. ἔγραψεν ὁ Παῦλος πρὸς Κορινθίους. Σὰς ἐρωτᾷ λοιπὸν κ. Ζηκὴ Ρώση ἦτο δυνατόν εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ τοῦ Παύλου ἢ λέξις γράμμα νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἢ καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἀπὸ γὰρ γράμμα Εὐαγγέλια οὕτω ὑπῆρχον ;

Σὰς ἐρωτᾷ ἀκόμη, κ. καθηγητά, καὶ εἰ ἄλλο ἐφρονεῖτε ὅτι ἡ σύνταξις τῆς « Ἀναπλάσεως » ἐσφαλῆν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀποστολικοῦ χωρίου· ὁμολογεῖτε ἐν τούτοις ὁ ἴδιος ὅτι οὕτως ἠρμήνευσαν καὶ ὁ Ζιγαβητὸς καὶ ὁ Οἰκουμένιος καὶ ὁ Θεοδώρητος καὶ ὁ Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι· ἔροῦ λοιπὸν ἡμεῖς εἰς αὐτοὺς ; ἐστηρίχθημεν καὶ ἀπ' αὐτοὺς παρελάβομεν, ἦτο τρέπον, ἦτο ἔκλειον, ἦτο θεμιτόν, νὰ μᾶς λούσητε μὲ τὴν ὑβρίν καὶ τὴν ἀποσμίαν ; Καὶ ὅμως ἐγράψατε ὅτι καταφεύγομεν εἰς «δικαιὰ τεχνάσματα καὶ σοφίσματα». Ἀλλὰ τὰς ἀρκεῖ εἰς αἰώνιον καὶ ἀνεξίτηλον στίγμα ὅτι τὴν ὑβρίν καὶ τὴν διαβολὴν ταύτην ἐπερρίπτετε πρωτίστως καθ' ὅλοκληρον σοφῆς καὶ ἐκλεμπροῦ φάλαγγος ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων.

Ἐν Πόρρω 26 Νοεμβρίου 1899.

Μιχ. Ί. Γαλανός.
Συντάκτης τῆς « Ἀναπλάσεως »

ΔΙΑΤΙ ΒΛΑΤΤΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΓΑΜΟΙ

Α'.

ΑΙΤΙΑ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Βον. Ἀσωτεία καὶ σπατάλη.

Ὁ μὴ ἐξουσιάζων τὴν σάρκα του, καὶ ἐπιζητῶν τὴν ψέλαειαν, καὶ θηρεύων τὴν ἀκαλασίαν, κατ' ἀνάγκην καὶ ἰσχυτεῖ καὶ σπαταλᾷ. Τοιοῦτοτρόπως δὲ νέον προστίθεται ἑμπόδιον γάμου.

Ὅταν κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου, ἢ κατὰ τὴν Κυριακὴν, ἢ καὶ κατ' ἄλλην ἑορτήν, ἢ καὶ κατὰ τὴν νύκτα τῆς καθημερινῆς, ἐκτινάξῃ τις τὸ ὑπέρημά του μέσα εἰς τοὺς οἶκους τῆς ἀπωλείας, τὸ θῆρος του διὰ τὸ βάρος τῆς οἰκογενείας καταπίπτει, καὶ τοιοῦτοτρόπως συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων εἰς τὸ χωρίον του, εἰς τὸ νησί του, εἰς τὴν πόλιν του, εἰς τὸ ἔθνος του.

Ἄλλ' ἢ ἀσώτεία καὶ ἡ σπατάλη τοῦ χρηματός γνωρίζεται καὶ ἄλλους χάνοντας καὶ ἄλλας καταδοθῆρας.

Εἶνε ἄνθρωποι μεθυστικοί.

Εἶνε ἄνθρωποι χαρτοπαικτοί.

Εἶνε ἄνθρωποι διασκεδάζοντες καὶ γλευτώντες.

Ὅλοι δὲ αὐτοὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, φεύγουσι τὸν γάμον.

Διατί ;

Αίτιο ή μέθο, διότι τό χαρτοπαιγνιον, διότι τό γλέντι και ή διασκέδασις δέν τούς επιτρέπουν νά κίμουν καμμίαν οίκονομίαν. Πώς λοιπόν νά νυμφευθώ ; Δέν θά έξουν ούτε τό χαρτόπαιγνον διά τή πιστοποιητικά και τήν άδειαν του γάμου ν' αγοράσουν. Και τό σπήτι θέλει έξοδο. Πού νά τό εύρου ; Ένας σάφρων βίος δέν θά έφερει εις τόσην άμνησιν. Άλλ' αυτοί σάφρονες δέν ήσαν, ούτε έννοούν νά γείνουν. Τήν βορέλαν δέν θά τήν άπορηθεούν· τό χαρτί έν θά τό άφήσουν· τούς φίλους δέν θά τούς παρητήσουν· θέλουν εύρεθί εις τήν ανάγκην νά εκλέξουν ή αύτί ή τήν οικογένειαν. Και ήμμένον εις τās φράζας συνηθείας των και εις τās τυφλά πάθη των.

Τό δέ αποτέλεσμα ;

Μεθυσμένων ούζησις, χαρτοπαικτών πλνθός, γλεντώντων περιπέσια, συνεπάγουσα έλάττωσιν των γάμων.

Φεύγει τόν γάμον ο άπωτος πτωχός, όστις σκαταλά τό ύστέρμα του· αλλά φεύγει τόν γάμον και ο άπωτος κλούσιος, όστις σκαταλά τās περισευματά του, όπως κατεξοδεύση μίαν ήμέραν και άπομεινάρία του.

Τά πάθη και των δύο είναι άθυστος, ήτις δέχεται άτι ύπάρχει, και νά χωρέση δύναται πολλαπλασία από όσα δύνανται νά ύπάρξουν. Πώς λοιπόν νά γείνη σκέψις διά γυναικα και διά τέκνα, άφού εύτος ο προυπολογισμός θά φροντίση διά περισσοτέρους, και άφού ήδη δέν έπαρκει ούδέν διά τόν ένα ;

Η θεραπεία θά επήρχετο διά τής άποκοπής των περιττών κατά πρώτον λόγον, και διά τής αύξήσεως των έσόδων κατά δεύτερον.

Άλλά τό μέν έν θά άπήτει έγκράτειαν, τό δέ έτερον θά άπήτει εργατίαν. Ένώ ο σπάταλος και ο άσωτος όχι νά προσθήσθ νέα δέν δύναται, άλλ' ούδέν νά διατηρήσθ τή κακτημένα.

Και δέν εινε μόνη ή οικονομική ανεπάρκεια του άπώτου, ήτις τόν άπομακρύνει από τόν γάμον. Είε και ότι ο γάμος τή φαίνεται ζυγός τις βάρυς και δεσμός άηδής και φορτικός.

Ο γάμος θά τόν προσάσθ εις μίαν γυναίκα· και αυτός φέρεται πρós τās γυναίκας.

Ο γάμος θά τόν ώδήσθ πρós τās τέκνα του· και αυτός δέν έννοεί νά έγκαταλείψθ τās παρέας του.

Ο γάμος θά τόν σύρη πρós τήν φαλεάν του είςου· και αυτός είναι μαργα ευμένος από τήν ζωήν του άλήτου.

Ο γάμος θά τή επιβάλθ υποχρεώσεις· και αυτός δέν θέλει παρά μόνον όρέξεις.

Όλα τās ίερά και σεμνά του γάμου θέλητρα, όλαι οι κώσιαι και τίμιαι άπελαύσεις τής οικογενείας εινε διά τās ψυχάς τās εύπρεπείς, τās υγιείς, τās εύώδεις. Ένώ ο άπωτος και ο σπάταλος, άνήλικος νά αισθανθ τήν χάριν των, φερόμενος πρós τήν εήψιν, οίστηρηλατούμενος πρós τήν φυσικήν, καταγελών τήν κόπτην τήν άμόλυντον, έρεθίζόμενος μόνον με τήν σκέψιν ότι μία γυνή θά θέλη νά τόν κατέχη όλόκληρον, κινδυνεύων νά πάθθ από συμφορήν μόνον με τήν ιδέαν ότι θά τόν κυκλώσουν παιδιά εις τήν τραπέζιαν,

ήταν οι σύντροφοι και οι φίλοι θά συναγαλλάζωνται έν οίστηρη μέθης και οίστηρη βωμολοχίας και οίστηρη άσεμνείας, ο σπάταλος και ο άπωτος, με τοιαύτα ένστικτα, με τοιαύτας άρεσκείας και συνηθείας, άπεχθάνεται τόν γάμον, άνάξιος νά τόν άπολαύσθ, διότι εινε άνάξιος νά τόν εκτιμήσθ και νά τόν αγαπήσθ και νά τόν αισθανθ.

Η τάξις αύτη, ή τόσον άρρυθμικος και άτακτος, των άσώτων και των σπατάλων, και άλλως γίνεται ύψάλτιος εις των γάμων τήν έλάττωσιν.

Ο άσωτος, άν άποφασίσθ νά έλθθ εις γάμον, θά τό κάμη κυρίως διά προίκα· όπως ανακληρώσθ εσα σπατάλησα, καθ' όλου ή έν μέρει και όπως προμηθευθ νέα μέσα, διά των όποίων νά συνεχίσθ τήν σκευάλην.

Άλλ' οι γονείς δέν εμπιστεύονται εύκολα τοιούτους διαχειριστάς κρατούν λοιπόν σφιγκτά τās προίκας και μαζί με αύτάς και τās κόρας των. Και τοιουτοτρόπως, και διότι δέν νυμφεύεται ο έπιωτος άνευ προίκής, και διότι ή προσωπική της φυγαδεύει τήν προίκα, και διότι αυτός εινε δύσκολος εις γάμον, και διότι ο έξ αύτου φόβος κάμνει τās οίκογενείας απέναντί του επιφυλακτικάς, δυσπίστους, δυσκόλους εκ τής ύπαιτιότητός του και τής άθλιότητός του, δημιουργεί και εκατέρωθεν άλλη αίτία έλαττώσεως του αριθμού των γάμων.

Ουδέν τελειώνει εδώ ή ένοχή του.

Ο άσωτος εινε κατ' ανάγκην και κακός σύζυγος και άθλιος πατήρ. Η εύπορία ήμπορεί νά λείψθ από τόν εϊλον, χωρίς νά διαταραχθ ή άρμονία. Άλλ' ο άπωτος σύζυγος και πατήρ, κτήνος, όταν έχη εις σπατάλην, εινε τέρας, όταν τή λείψουν τās μέσα, ένθ μάλιστα και κορυφώνεται έντός του ή πρós άσώτευσιν όρμη. Και τοιουτοτρόπως τό παράδειγμα τής δυστυχίας, με τήν όποιαν οι τοιούτου είδους γεμίζουσι τόν οϊκόν των, κάμνει άλλας οίκογενείας νά προτιμώσι τήν άγμίαν των θυγατέρων των παρά νά τās δώσωσιν εις χείρας προωρισμένας νά τās βλαπώσιν τόσον άστόργως και τόσον σκληρώς.

Υπομονή, έν ο άπωτος και ο σπάταλος ταύτας μόνον έφρον τās εύθύνas.

Οι άνδρες του τοιούτου βίου φιλοφωροΰσιν εις τόν έαυτόν των πολλές και βρεικές άσθενείας, και μόνι των υπονομεύουν και κατασκάπτουν τόν οργανισμόν των. Πάσα άντοχή των εινε πρόσκαιρος. Διότι ή κατάχρησις εινε ισχυροτέρα από τās δύνoμιν. Πάσα υπερβολή φέρει έν έαυτή τήν τιμωρίαν της. Τά όψώνια τής άμαρτίας θάνατος. Διά τήν άσωτείαν δέν ήτο δυνατόν νά έχη τό πράγμα διαφορετικά.

Ο άσωτος φθείρει τήν ψυχήν του και τήν περιουσίαν του· άλλά φθείρει και τό σώμα του. Τό διανοίγει πρós όλους τούς άνέμους και πρós άλλας τās νόσους, και πολλαίς αύται ένσκήπτουσιν άνθρώπι, διά νά τόν καταρτίψωσι διά μιάς, ή διά νά τόν βλαπώσιν επί πολύ.

Έν τή πρώτῃ περιπτώσει, ο θάνατός του, έλαττώνων τόν αριθμόν των άνδρών, έλαττώνει και τόν αριθμόν των γάμων.

Έν τή δευτέρῃ, ή καχεκτική και νοσηρά κατάσταση τού

δέν άργεί νά τόν θέσθ εις τούς άπομύχους ύποψήσιους.

Διότι και ο έϊλος έννοεί θει με τέτοια χάλια δέν ειε δού γάμον· άλλά και θά τή λησμονή αύτός, του τό ύπερβολίζουσι οι πρós εις; θά έλάμβανε τήν κόλμην νά άπευθυνθ.

Πώς ;

Διά τής περιφρονήσεως, όταν ούδέν νά τόν κυτάξουν καταδέχωνται, και διά τής άρνήσεως, όταν έξ οίκτου τῷ διαμηνύουν μίαν άπάντησιν.

Και έφ' όσον οι άπωτοι και οι σπάταλοι πολλαπλασιάζωνται, εϊσε έν τῷ τάξει των πτωχών, είτε έν τῷ τάξει των εύπορωτέρων, οι αίτια, τās όποιας άνωτέρω κατεδείξαμεν, δέν δύνανται παρ' ού φέρωσιν εις τήν έλαττωσιν των γάμων.

Και τούτο δέν εινε τι άγνωστον παρ' ήμίν. Διότι ούδέν ή τάξις των σπατάλων και των άσώτων εινε άγνωστος.

Πλήθη όλόκληρα φέκουν πρós άσωτείαν και σπατάλην εις άλλας τās κοινωνικάς μας τάξεις και εις όλα τās επαγγέλματα.

Νέοι και άνδρες άσωτεύουσι και σπαταλώσι· και μετά τόν γάμον ικανοί· άλλ' είδη πρós τόν γάμον πλείστοι.

Η γονιμότης των κοινών κατασχύνθ έν Ελλάδι· υπό του κολλακλασιασμού των καφενείων, των ταβερνών, των οίνουνευματοπωλείων.

Τι έμφανίζουσι ταύτα ;

Φθοράν.

Φθοράν πνεύματος, σώματος, περιουσίας, εργασίας, ήθους, οίκογενείας.

Και ή φθορά εύτη και ή λύπη εκδηλώνεται και εις επικίνδυνον έλάττωσιν γάμων.

Κατ' ανάγκην αναπόφευκτον.

Δότι ο γάμος έν θάλλει έξω του περιβάλλου τής έγκρατείας, τής σωφροσύνης, τής εργασίας και τής φειδούς, ή δέ άσωτεία και ή σπατάλη ειε πόρται άναισχυντοι, επιδιώκουσαι τās καταγώγια, και άνάξια νά πλησιάσωσι καν εις τό σεμνόν και τίμιον ίερόν του γάμου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΙΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Η ΑΠΛΟΤΗΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΦΥΣΙΣ ΠΡΟΣΕΜΙΑΝΣ
ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΦΥΣΙΣ ΒΑΒΛΥΚΤΗ

Άγαπητοί άναγνώσταί,

Οι άνθρωποι κατά βαθμούς αισθάνονται ιδιαιτέρον φίλτρον και άγάπην εις τήν εθώαν ηλικίαν, εις τούς μικρούς παιδάς, αίτια δέ του φαινομένου τούτου εινε πρώτον ή άγία απλότης και ή ειλικρίνεια των αγαπωμένων μικρών παιδών και δεύτερον ή σχετική απλότης των ψυχών των αγαπώντων ενήλικων· διά τουτό βλέπομεν ότι οι μὲν άγροίκοι, οι ποιηρά και κακοποιοί άνθρωποι ούδέν ούδέν πρós τās μικρά και άθώα παιδάκια αισθάνεσθ σποργής και άγάπης αισθάνονται, διότι οι ψυχαι αύτων δέν έχουσι σχέσιν και δεσμόν τινά υμολογητός και συγγενείας μετά των ψυχών των άθώων, οι δέ άγαθοί

και άνάστοι αισθάνονται πάλιν μείζονα άγάπην εις τούς πλείωτερον εθώους μικρούς ή εις τούς πονηρούς τοούτους.

Απόδειξις και βιβλιώσις τής ψυχολογικής τούτης άληθείας εινε ή συμπεθέια και ή άγάπη, τήν όποιαν καθ' όμοιον τρόπον αισθάνόμεθα και πρós τό αντίθετον άκρον τής μικρής ηλικίας τήν γεροντικήν, όταν αύτη νηπιόζῃ κατά τήν κακίαν και πονηρίαν.

Εινε μὲν σπάνιον, άλλ' ούχι άδύνατον νά συναντήσθ τις έν τῷ βίω του τοιούτου; κατά τήν ψυχικήν άμολότητα των παιδών γέροντας, των όποίων ή πονηρία του κόσμου δέν κατώρθωτε νά κηλιώσθ τās ψυχάς, εινε δέ έξόχως τερπνή ή μετ' αύτων συνναστροφή και μάλιστα όταν μετά τής ψυχικής εύγενείας συνδυάζεται και άρτία διανοητική μόρφωσις, ύτότε πλέον ή εικών λαμβάνει θεϊότερον χαρακτήρα, ή δέ θέα τής τοιαύτης εικώνς δέν τέρπει μόνον, ώ; ή εικών τής ψυχικής άπλότητος τής εθώας ηλικίας των μικρών, άλλά κυριολεκτικώς οίχημακλιώζει· διότι ή τοιαύτη γεροντική τελειότης μετά του τερπνού τής παιδικής ψυχικής άπλότητος συνεπάγεται τήν τε άνδρικήν και γεροντικήν κρίσιν μετά τής επιστημονικής έμβριθείας.

Ανεκδιήγητον τέρψην ήπθήθησαν συναντήσας πολλαίς πολλά σεβασίμα πρόσωπα, πολλούς γέροντας σεβασμίους, τούς όποιους συνήνησθ πρós πάντων κατά τās έν τῷ βίω περιηγήσεις μου εις πόλεις, εις Μονάς, ένταύθα και εις τό Άγιον Όρος μετά πλείστης όμως έαζήτησεως και δυσκολίας διότι οι άδύμαντες εινε σπάνιοι.

Εγνώρισθ ένά των έξόχων επιστημόνων τής συγχρόνου εποχής εκ τής θέας του όποιου και ο μη αυτόν είδώς υπό σεβασμού καταλαμβάνεται, και εκ τής εύγενούς άπλότητος τής ψυχής του και ο πλέον βάρβαρος τέρπεται, και φαντάζομαι και προτρέπω και τούς άνχηρώστas μου νά φαντασθώσι τό ακαταλήπτως ύπερβάλλον τής τέρψιως και χιρής έκείνης τήν όποιαν θά αισθάνωνται οι άγχιλι ψυχαι κληρωταί ούχι σοφόν τινά και ένάρετον, ούχι πυγολαμπίδα, άλλά τόν Κύριο· τής δόξης, τήν πηγην του άτροσίτου φωτός και πάσης σοφίας, τό άκρον άκρον τής ίρετης και τής άγαθότητος έν τῷ αιώνι του Θεού Βασιλεία.

Ο προσορισμός δ' εύτος του ανθρώπου τόν όποιον πρós καταισχύνην τής μορίας των υλιστών, πασιφανέστατα μαρτυρεί αύτή ή φύσις του ανθρώπου θέλει έπιταυχθ έν διατηρήσωμεν άσπίλον τόν χιτώνα τής άγίας απλότητος τής ήμετέρης εκαστός ψυχής, έν πρós τήν πονηρίαν και τās φαύλας πράξεις αισθανθώμεν μίτες και άπέχθειαν, έν πρós τήν κακίαν είμεθα νήπια, ώ; ο Σωτήρ ειπεν :

« Έάν μη στραφήτε (έν μη μετανοήσετε) και γένθησθε ως τās παιδία (κατά τήν απλότητα τής ψυχής, τήν άγνότητά του βίου και τήν ταπεινοφροσύνην) ού μη εισέλθητε εις τήν βασιλείαν των Ουρανών ».

Τήν αντίθετον δέ τής εικώνς όρν τήν τής πονηρίας και βδελυκτικής υποκρισίας, βλέπομεν ελεγχομένην και κατασχυνομένην υπό του Σωτήρος έν τῷ πρόσσω του Τουδαίου άρχισυναγώγου πρós τόν όποιον διαλαμβάνει τό Ευαγγέλιον τής Γ' Κυριακής του Ασκῶ.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, λέγει ὁ Ἱερὸς Λουκάς, ἐδίδασκεν εἰς μίαν συναγωγὴν ἐν ἡμέρᾳ ἁγίας, κατὰ τὴ Σάββατον τῶν Ἰουδαίων, εἶδε μίαν γυναῖκα πάσχουσαν ἐπὶ ἑξα δεκάσκιον ἔτη ἀπὸ ἀνεπανόρθωτον κώστωσιν καὶ κλίσει τοῦ σώματος πρὸς τὰ κάτω, ἕνεκα τῆς ὁποίας τὸ σῶμα αὐτῆς ὁμοίωζε πρὸς κρίνον (κουλούραν) καὶ αἰεὶ τὴ παντελὲς (καθολοκληρίαν), λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, δὲν ἠδύνατο ἀνακινήσασθαι (νὰ σηκώσῃ τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς πρὸς τὰ ἄνω), διότι τὸ «πνεῦμα τῆς ἀσθενείας», τὸ ὁποῖον κατὰ θέλαν παραχώρησιν τὴν ἐτυράννει, ἦτο σκληρὸν καὶ ἀδυσπόνητον.

Πρὸ τοῦ τοιαύτου ἐλλεινοῦ θεάματος πᾶσα ἡπλή καρδία συγκινεῖται καὶ θλίβεται, ἡ δὲ πονηκῆτος τοῦ Σωτῆρος ψυχὴ ἄνευ οὐδεμιᾶς μεσιτείας ἢ παρακλήσεως ἔσπευσεν εὐσπλαγχνισθεῖσα τὴν οὐκ ἐπιτάτῃ πάσχουσαν καὶ εὐθὺς ἀπήλαξεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν φοβερῶν δεσμῶν τοῦ πνεύματος τῆς ἀσθενείας.

«Ἰδὼν αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ: Γύναι ἀποδέλωσαι τῆς ἀσθενείας σου. Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας» καὶ παραχώρημα ἠνωρθώθη, καὶ ἐδ' ἔλασε τὸν Θεόν».

Βεβαίως, ὡς συνέτεια τῆς τοιαύτης τοῦ Σωτῆρος Χάριτος πρὸς τὴν ἐλλεινὰ πάσχουσαν τοσαῦτα ἔτη εὐστυχῆ ἐκείνην γυναῖκα ἔπρεπε νὰ ἦνε ὁ θνητομαρτὸς πρὸς τὴν παντοδυναμίαν καὶ ἀγαθότητα τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ πρὸς οὐτὸν τιμὴ καὶ λατρεία, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἴδιον μόνον τῶν καθαρῶν, τῶν ἀγῶν ἀπὸ ψεύδος καὶ πονηρίας ψυχῶν, ὅπως ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ ἀναμαρτήτου Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἕως εἶνε αἱ ψυχὰς τῆς ὁποίας περικοσμεῖ καὶ καταστοιχεῖ ἡ ἀρετὴ τῆς εὐκρινείας καὶ τῆς ἀπλότητος, τῆς ἀγάτης καὶ ἀπροσίπσεως εἰς τὸ ἀγαθόν, τοῦθ' ἔπαρ εἶνε χαρακτὴρ τῆς θείας φύσεως μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπικοινωνεῖ τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν πλασθέντα.

Ἡ ψυχὴ ὅμως τοῦ Ἰουδαίου ἀρχισυναγώγου δεσμευμένη οὖσα ὑπὸ τοῦ μουσαροῦ πάθους τοῦ φθίνου ἀντι νὰ εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν θεραπείαν καὶ νὰ ἐκπλαγῆ καὶ δοξάσῃ τὸν Κύριον διὰ τὸ συμβῆν ὑπερπεύσεσθαι τοῦ θύμου, τοῦ ναντίου, λέγει ὁ Ἱερ. Λουκάς ἀγαπαικτῶν: «διότι ἐν ἡμέρᾳ ἁγίας, εἶπε τῷ Σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, εἶπε τῷ ὄχλῳ: Ἐξ ἡμέρας εἰσίν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις οὐκ ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῆ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου».

Ὁ δὲ Κύριος ἐλέγχων τὸ ἕσχατον ὄρον τῆς πονηρίας, τὸ ψεύδος τοῦ ἀρχισυναγώγου τοῦ ὑποκριθέντος, τὸν ζηλωτὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου, χωρὶς νὰ ἀπαγορευεῖται ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἀγαθοποιεῖν ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου τῷ εἶπεν: «ὑποκριτῆ, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης, καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ οἴσασ, ἦν ἔδνησεν ὁ Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ εἶδε λιθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῆ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου;»

Καὶ ἐνθ' ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου εἶπε ταῦτα κατὰ τοῦ συστηματικοῦ ψεύδους, κατὰ τῆς δυσειδεστάτης ὑποκρισίας τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ καθίστα ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀπολογίας

τοὺς συκοφαντοῦντας αὐτὸν ὡς παραβάτην τοῦ νόμου κατεπροβάλλοντο, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, οἱ ὑποκριταὶ καὶ οἱ συκοφάνται τοῦ Κυρίου: «Κατηρχύοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ».

Τίνες δὲ ἔχαιρον διὰ τὸ ἀναπολόγητον τῶν ὑποκριτῶν καὶ διὰ τὰ θεῖα καὶ ἐνδοξα κατορθώματα τοῦ Ἰησοῦ; Βεβαίως αἱ ἀκηλίδωτοι καρδίαι, αἱ ἀπλῆ ψυχὰι, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον πληγῆ ὑπὸ τοῦ φθίνου καὶ τοῦ βλικίου συμπερόντος, τὸ ὁποῖον ἐξώλει τοὺς προϊσταμένους τῶν Ἰουδαίων φοβουμένους μὴ χάσασθαι τὴν δόξαν καὶ τὰ κέρδη αὐτῶν νὰ καταφέρονται κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου «Καὶ πᾶς, προσθέτει τελευτῶν ὁ Ἱερ. Λουκάς, ὁ ὄχλος ἔχαιρον ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδοξοῖς τοῖς γενομένοις ὑπὸ αὐτοῦ».

Ἰδοὺ, ἀγαπητοὶ ἀνγκυῖσται, τὰ δύο κόμματα, αἱ δύο μερίδες, αἱ δύο ψυχικαὶ καταστάσεις, αἱ ἐκ διαμέτρου ἀντίθιται, τὸ κόμμα ἀπ' ἐνός τῶν ψευστῶν καὶ τῶν ὑποκριτῶν, τῶν συκοφαντοῦντων τὸ καλὸν καὶ χαίροντων περισσώτερον διὰ τὰ ἀτυχήματα τῶν ἄλλων παρὰ διὰ τὰ ἴδια ἀγαθὰ, καὶ διὰ τὰ καλὰ πάντοτε λυπούμενων, καὶ ἀπ' ἐτέρου ἡ ἀγαθὴ μερὶς τῶν εὐκρινῶν καὶ ἀγαθῶν τῶν ἀεὶποτε χαίροντων διὰ πᾶν συμβαῖνον ἀγαθόν καὶ λυπούμενων διὰ τὰ κακά.

Ἡ ἐκλογὴ τῆς μιᾶς μερίδος ἢ τῆς ἄλλης ἀφίεται εἰς τὴν προαίρεσιν ἐκάστου, ὁ δὲ λόγος εἶχε καθήκον νὰ συστήσῃ καὶ συνιστῆ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀγαθῆς μερίδος, ἥτις καθίστα προσηλαστάτους καὶ εἰς τὸν θεόν καὶ εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους παρὶ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος εἶπεν ὅτι αἰωνίως εἶνε ἀναφαίρετος. Τούναντίον δὲ ἡ πονηρία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ὑποκρισία, ἡ ὁποία σήμερον θεωρεῖται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐφυῖα καὶ λέγεται πολιτικὴ καὶ διπλωματία, γνωσθῆτω ὅτι θὰ εἶνε πάντοτε οὐδὲν ἑλαττον, εἰ μὴ πνευματικὴ λωπεδυσία, διότι οἱ τε ὑποκριταὶ καὶ οἱ λωπεδοῦται τὰ αὐτὰ τεχνάσματα μετέρχονται διὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν λήπτεισιν τῶν θυμάτων αὐτῶν.

Ἡ θεὰ δὲ τῶν δύο εἰκόνων εἶδει ἀφορμὴν νὰ νοησάμεν τὴν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην ἣν αἰσθάνονται ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ αἱ ἀπλῆ ψυχὰι αἱ φέρουσαι τοὺς χαρακτῆρας τῆς θείας φύσεως καὶ τὴν λύπην καὶ θούμιαν, ἣν θὰ αἰσθάνονται αἱ πονηραὶ καὶ μεστὰι δόλου καὶ ὑποκρισίας ψυχὰι, αἵτινες ἐμύδωναν τὸν θεοῦραντον χιτῶνα τῆς εὐκρινείας τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀγάπης.

Εἰκόνα δὲ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι χαρᾶς καὶ γαλήνης ἢ ταραχῆς καὶ λύπης ἡμῶν δύναται τις νὰ ἴδῃ σχετικῶς καὶ ἐν τοῖς τρόποις τῶν ζώντων καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ αὐτῶν μορφῇ, ἥτις εἶνε ἐκδηλωτικὴ τῆς ἐσωτερικῆς χαρᾶς καὶ ἡρεμίας ἢ τῆς στενοχωρίας καὶ ταραχῆς, διότι αἱ ἀθῶαι ψυχὰι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξωτερικεύουσι τὴν φύσιν αὐτῶν διὰ χαροποιῦν προσώπου, αἱ δὲ πονηραὶ διὰ προσώπου ἀνησυχου καὶ ἀλλοπροσάλλου.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΤΑ ΕΙΛΙΑ ΜΟΥ

Γοργὰ ὁ σιδηρόδρομος πετοῦσε
Σὲν τὸ πουλί, τὸ μαῦρο χελιδόνι,
Χωριά, βουνὰ καὶ λαγκαδιὲς περνοῦσε
Μ' ἐμὲ κλεισμένη μέσα στὸ βαγόνι.

Στὰ χέρια τὸ βιβλίον μου κρατοῦσα
'Αλλὰ βιβλίον, δλάνοιχτο ἐμπρὸς μου,
Τὴν φύσιν τὴν πεντάμορφην κυττοῦσα.
Κ' ἐθαύμασα τὸ μαρσμοῦ τοῦ κόσμου.

Δένδρα, βουνὰ καὶ κάμποι ποῦ περνοῦσα,
Μοῦ μίλαγαν μετὰ τὴ σοφίαν τους γλῶσσα,
Καὶ μοῦ ἔλεγον ἐκεῖ ποῦ τὰ θωροῦσα,
Τῆς φύσεως τὰ μυστήρια τὰ τόσα.

Καὶ μοῦ ἔλεγον τὰ πράσινα λειβάδια
Μὲ τὸ φτωχὸ τὸ ἄγιο τους χορτάρι,
Τὰ πρόβατα ποῦ ἔβουσκον κοπάδια,
Τὰ βώδια τὰ ζεμένα στὸ ζευγάρι,

Καὶ τὰ χωράφια τὰ μισοσπαρμένα,
Κ' ὁ χωρικός ποῦ τὰ καλλιεργοῦσε,
Τὰ δένδρα τὰ ξερά, τὰ γυμνωμένα
Π' ὁ ἀνεμος τὰ φύλλα των σκορποῦσε,

Τὰ πεῦκα κ' ἡ μυρσίνες ποῦ γελοῦσαν
Μὲ τ' ἀνθηρὰ τὰ δροσερὰ τους κάλλι,
Κ' οἱ ποταμοί, ὅπου μ' ὄρμη κυλοῦσαν
Νερὰ καθάρια, κρύα σὲν κρυστάλλι,

Κι' ὁ οὐρανὸς ὁ μολυβοντυμένος
Ποῦ μετὰ ματιὰ μᾶς ἐβλεπε θλιμένη,
Κι' ὁ ἄλιος ποῦ σιὰ σύννεφα κρυμμένος
Μᾶς φώτιζε χωρὶς νὰ μᾶς θερμαίνῃ.

Κ' ἡ θάλασσα ποῦ μαῦρη κ' ἀφρισμένη
Τοὺς βράχους ἀκατάπαυστα χτυποῦσε,
Κ' ἡ βάρκα ποῦ στὸ πέλαγ' ἀνοιγμένη
Τὸ κύμα καὶ τὸν κίνδυνο ἀψηφούσε.

Καὶ μοῦ ἔλεγον δένδρα, βουνὰ καὶ δάση:
«Βλέπετε νεκρὰ πῶς εἶνε χῶρα ἡ φύσι;
Ὅμως πολὺς καιρὸς δὲν θὰ περάσῃ
Καὶ θὰ τὴν ὄρε ὀλόχαρη ν' ἀνθίσῃ».

Θὰ ὄρε σὲ λίγο τὰ γυμνὰ χωράφια
Κ' ὄλη τὴ γῆ σπαρμένη μετὰ λουλούδια,
Παντοῦ χρυσὰ θὰ κυματίζουν στάχτια
Καὶ θερσιμοῦ θ' ἀκούσῃς τὰ τραγούδια.

Στῶν δένδρων τ' ἀνθισμένα τὰ κλωνάρια
Χίλια πουλιὰ θὰ κελαδοῦν μετὰ χάρη,
Καὶ τὴ γιορτὴ δροσάτα πιλαικάρια
Στοὺς κάμπους θὰ νὰ βίχουν τὸ λιθάρι

Ὁ οὐρανὸς κ' ἡ γῆ θὰ νὰ γελοῦνε,
Χρυσὴ ὁ ἄλιος θὰ σκορπίξ' ἀχτίδες,
Τὰ κύματα τὴ βάρκα θὰ φιλοῦνε
Ποῦ μετὰ χαρὰ θὰ τρέχῃ καὶ μ' ἐλπίδες».

Καὶ μοῦ ἔλεγον «Ἄν ἴσως νεκρωμένη
Κατὰ χ' ὡμν θωρῆς τὴ φύσιν τώρα,
Κοιμᾶται, μὰ δὲν εἶνε πεθαμένη·
Θ' ἀναστῆθῃ ὅταν σημάν' ἡ ὥρα».

Καὶ μοῦ ἔλεγον τὰ πάντα μ' ἕνα στόμα,
«Εἶνε Θεὸς μετὰ δύναμι καὶ κρίσι,
Ποῦ ἐπλασε καὶ διευθύν' ἀκόμα
Μὲ μὴ μὰτιὰ ὀλόκληρη τὴ κτίσι».

Κρυστάλλια Δασκαλοπούλου.

ἹΕΡΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΟ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ ΠΑΤΡΩΝ

Ἐκρίναμεν ἄξιον τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀναγνώστων τῆς «Ἀναπλάσεως» ν' ἀναδημοσιεύσωμεν εἰς τὰς στήλας τῆς τῆ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐπόμενον δημοσίευμα, καταχωρισθὲν δὲ ἐν τῷ ἐν Πάτραις ἐκδομένῳ μηνιαίῳ ἠθικοθηρησκευτικῷ περιοδικῷ ἀὸ Σταυροῦς.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἱερεὺς Ἀγγλὸς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Αἰδεσιμώτατος Ἐδμόνδος Τρέμπελ ἐρχόμενος ἐκ Πατρῶν διὰ τὴν Αἴγυπτον ἐπισκέφθη τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐν τῷ ἀρχιεπισκοπείῳ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξήτησε νὰ τῷ ἐπιτραπῇ τοῦτο. Περειρεθέντες κατὰ τὴν συνέντευξιν μεταδίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Σταυροῦς» τὰ κυριώτερα μέρη αὐτῆς.

Ἀσπασθεῖς κατὰ πρῶτον τὴν χεῖρα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶπεν ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐπέδειξε τοὺς τίτλους του καὶ εἰκονογραφίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Ναοῦ ὅπου ἦν ἐφημέριος προσέθηκε δὲ ὅτι οὐχὶ ὑπὸ ἐπίσημον τινα χαρακτῆρα, οὐδ' ἔχων ἐντολὴν τινα ἀνωτέρων, ἀλλ' ὡς ἄτομον φλαγόμενος ὑπὸ ἐγκαρδίου πόθου περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ προσέρχεται ἐνώπιον Ἀρχιερέως τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἵνα ἀκούσῃ τὴν γνώμην του ἐπὶ τοῦτου καὶ ἰδῆ ἐπὶ τῶν ἐξῆς:

Ἄν δύναται νὰ καθιερωθῇ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἱερεὺς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας νὰ κηδεύεται ὁ νεκρὸς ἀνήκωντος εἰς τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ ἱερέως Ὀρθοδόξου καὶ τ' ἀναπαύει, ὅπου δὲν ὑπάρχει Ὀρθόδοξος ἱερεὺς νὰ κηδεύσῃ Ἀγγλικανὸς τὸν νεκρὸν Ὀρθοδόξου.

Ο Αρχιεπίσκοπος απήντησεν ὅτι τοῦτο οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύεται περὶ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπισήμως ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔχει ὁρίσει, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἱερεὺς Ἀγγλικανὸς νὰ κηδεύηται ὁ νεκρὸς ὑπὸ Ὀρθόδοξον ἱερέως, καὶ τὸ ἀνάπαλιν, φρονῶν, δὲν δύναται ν' ἀπαγορευθῆ.

Ἐἵτα ἠρώτησεν ὁ ἱερεὺς ἂν δύναται νὰ ἐπιτραπῆ ὅπως ἱερεὺς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας βαπτίζῃ Ὁρθόδοξον ἀκολουθῶν τοὺς τύπους τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τ' ἀνάπαλιν ἱερεὺς Ὀρθόδοξος νὰ βαπτίζῃ κατὰ τὸν Ἀγγλικανικὸν τύπον.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήντησεν ὅτι δὲν δύναται ν' ἀποφραθῆ περὶ τοῦτου, τοῦτο διότι ἀνάγκη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εὐλόγηται ν' ἀπορριθῆ, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τελεῖ τὸ βάπτισμα διὰ τῆς τριτῆς καταδύσεως, ἐκφωσῶντος τοῦ ἱερέως τὸ εἰς τὸ ὅμα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐνῶ ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, ὡς καὶ ἡ Καθολικὴ, τελεῖ τὸ βάπτισμα διὰ φαντισμοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τριττῆς καταδύσεως τοῦ βαπτιζομένου.

Ὁ ἱερεὺς εἶπεν ὅτι τὸ τυπικὸν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἀποτελεῖ τὰ δύο τρίτα τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμνηστρομενῶν διατάσσει τὴν τριττὴν καταδύσιν ἐκφωσῶντος τοῦ ἱερέως εἰς ἐκάστην κατάδυσιν: Ἐἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ ψυχροῦ κλίματος τῆς Ἀγγλίας δὲν τηρεῖται ἡ τριττὴ κατάδυσις, ἀλλ' ἐπιχείει ὁ ἱερεὺς ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαπτιζομένου ἐκφωσῶν τὰ ἀνωτέρω ἱερὰ λόγια εἰς ἐκάστην ἐπίχυσιν ὕδατος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρετήρησεν ὅτι ἀρῶν διατάσσει τὴν κατάδυσιν καὶ ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, εἰ ἱερεὺς πρέπει νὰ τὴν ἐκτελοῦν λαμβάνοντας πρόνοιαν ὅπως τὸ βάπτισμα τελῆται ἐν θερμῷ ὕδατι τὴν ἀπαιτουμένην θερμοκρασίαν.

Μετὰ τινος ἄλλου ἐπισημοῦς πληροφωρίας ὁ ἱερεὺς ἠρώτησε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τί φρονεῖ περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήντησεν ὅτι ὁ πόθος, ἐν δεικνύει ὁ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κληρὸς περὶ τῆς ἐνώσεως, περὶ εἶναι πολλὰς ἐλπίδας εἰς ἐπιτεύξιν τοῦ σκοποῦ, τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ καὶ τὸν διακτικὸν πόθον τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας: ὅτι εὐκολώτερον εἶναι νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις ἡμῶν μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἢ μετὰ τῆς τῶν Καθολικῶν καὶ τοῦτο διότι ὁ καθολικὸς κληρὸς ἀποκλειεῖ ἡμᾶς σχισματικούς καὶ δὲν θέλει ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τηρήσασα τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις, ὡς παρέλαβεν αὐτὰς ἀπὸ τῶν πρώτων ἀποστολικῶν χρόνων, εἶναι ἡ λυσιχ λίθος, ἣν ὀφείλου νὰ θεωρῶσιν ὡς τειοῦται αἱ ἄλλαι χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ αὐτὴν νὰ ἔχουν ὡς βᾶσιν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως, ἣν ἐνωσιν πάντες αἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ προθύσῃ διακτικῶς καὶ νὰ εὐχῶνται, ἵνα πληρωθῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρῶτιστος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου.

Συγκεινημένος ὁ ἄγγλος ἱερεὺς εἶπεν ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου ἀκούσας ταῦτα. Πόσον εὐπρόσδεκτος ἐστὶν εἰς τὸν Κύριον ἡ ἐξομολογία αὐτοῦ γινεμένη παρ' ὄλων ἡνωμένων τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐρώτησεν εἴτις ὁ ἱερεὺς, ἐπὶ τίνων βᾶσεων φρονεῖτε,

Σεβασμιώτατε, ὅτι δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἀποτελεσματικὴ συνεννόησις μενεζὺ τῶν Ἐκκλησιῶν;

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῷ ἐπέδωξε δύο ἐπιστολάς ἀνταλλαγείας τὸν παρελθόντα Αὐγούστου μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, προθέσας ὅτι ἐπὶ τοιούτων βᾶσεων, ὡς θέτει ὁ Οἶκος μνησὶς Πατριάρχης, δύναται νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις προκαταρκτικὴ εἰς προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ τελικὴν σὺν τῷ χρόνῳ ἐνωσιν, ἣν ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὐχεται ἐκφωσῶν κατὰ πᾶσαν ἱεραουργίαν.

Ἡ ἔνωσις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας μετὰ τὴν Ἀγγλικανικὴν, εἶπεν ἐν τέλει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἡμᾶς μὲν θὰ ὠφελήσῃ δογματικῶς, ἡμᾶς δὲ ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ὀφείλομεν νὰ ὀμολογήσωμεν ὅτι πολὺ μᾶς ὑπερτερεῖτε κατὰ τοῦτο.

Ὁ ἄγγλος ἱερεὺς συνεκινήθη ἀκούων τοὺς λόγους, τούτους τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ εὐχαριστήσας αὐτὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν εὐλογῆσῃ. Ἐκλίνας γόνυ καὶ ἠσπάσθη τὴν δεξιάν του. Ἐπιθέσας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν ἠλόγησε καὶ τὸν ἠσπάσθη τῷ ἔδωκε δὲ καὶ ἐν φύλλον τῆς ἀναπλάσεως τὸ περιέχον τὰς δύο ἐπιστολάς τῆς ἀνταλλαγείας μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐἵνα ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ὁ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κληρὸς, ὅτε ἀνώτερος καὶ κατώτερος, πῶθε διακτικῶς καὶ ἐργάζεται διὰ τὴν ἐνωσιν μετὰ τῆς Μητρὸς τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸ τινος χρόνου, ἕτερος ἱερεὺς ἄγγλος, ἀνήκων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, προσήλθεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ὠμίλησε περὶ τοῦτου ὁ δὲ ἐπίσκοπος Γιβραλτάρης, μεταβαίνων εἰς τὴν θῆσιν του, καὶ λαβῶν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τὸν αὐτὸν ἐξέφρασε πόθον περὶ τῆς ἐνώσεως, ἀφοῦ εἶπον κατὰ περὶ τῶν μυστηρίων καὶ ἰδίᾳ τῆς θείας εὐχαριστίας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 25 Δεκεμβρίου

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἑβραίους, β' 8—10
τὸ Εὐαγγέλιον Λουκ. II' 10—17

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Γ. Σύνοδον

6 1)2—7 1)2 μ. μ.

Σαββίτιον 4 Δεκεμβρίου Ζ. σ. Τυπάλδος

Κυριακὴ 5 Δεκεμβρίου Μ. χ. Γελανδὸς

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—25 μ. μ.

Κυριακὴ 5 Δεκεμβρίου Τιμόθεος Ἀναστασίου

Πέμπτη 3 Δεκεμβρ. ἐν φυλακῇ Συγγροῦ Τ. Ἀναστασίου.

Κυριακὴ 5 Δεκεμβρίου κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν τῷ Παρυψίῳ νοῦν τῶν Ἀσωμάτων Εὐσέβ. Μητθ. πούλος.

Ἐν τῷ Ζαννέτῳ Ὀφφανοτροφείῳ ἐν Πειραιῇ

Σαββίτιον 4 Δεκεμβρίου Παν. Δουληγιέρης 6—7

Πέμπτη 9 Δεκεμβρίου Τ. Ἀναστασίου 6 1)2—7 1)2

ΓΡΑΦΕΙΑ „ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ὁδὸς Φλέσα, ἀριθ. 25, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου